

Trifirkten i sig havde optaget alle de Former, som den etablerede Kirke tidligere havde havt og endnu beholdt, og hvorledes de samme Spørgsmaal kom frem der og forhandlede, ikke i Fred og Ro, thi i begge Kirker var der endnu Brydning; saasnuart Trifirkten var dannet, kom de forskjellige eiendommelige Anskuelser frem og arbejdede, saagodt de kunde, for det kristelige Liv. Jeg hørte aldrig der Noget beklage sig over, at man manglede Fred og Ro; man glædede sig over det stærke kirkelige Liv og ansaae det netop som Tegn paa, at de Former, hvorunder man arbejdede, vare ret helbige. Sa man gik endog videre; man sagde, naaget Mange af os beklage den Afstillelse, der har fundet Sted, saa kan det ikke nægtes, at der ved den Bæddekamp, der er opstaaet mellem den bestaaende Kirke og Trifirkten, er udvirket et overordentlig kraftigt Liv, og i mangfoldige Forhold udrettet, hvad der ikke vilde være udrettet, uden at denne Afstillelse havde fundet Sted. Naaget jeg i høieste Grad vilde beklage, om en hvilken som helst Kirkeordning her fremkaldte store Spaltninger, saa vil man ikke kunne fremsætte den Indvending mod et Forslag om Kirkeforholdenes Ordning, at det muligvis i Tidens Løb kunde fremkalde Spaltninger, thi naar der var et virkeligt, alvorligt og kristeligt Liv, vilde de Mlemper, som deraf kunde medfølge, dog blive overvundne. Vi skulle ikke søge at fremkalde Søndringer, men paa den anden Side skulle de heller ikke bestandig fremstilles som et strækkende Middel for at forhindre den Ordning af Forholdene, som man ellers kunde ønske sig. Der er endnu en anden Sætning, som oftere er fremsat, jeg troer ogsaa idag, og det er den, at de, der i Virkeligheden ere besjælede af en kristelig Aand, ere i et Mindretal og ikke ville faae Indflydelse paa Valget, men at dette vil berøpe paa ganske andre Hensyn. Dette er en Indvending, der bestandig kommer igen, men troer man da virkelig, naar Mænd skulle opfylde et ansvarfuldt Hverv, hvorved de ikke kunne opnaae Andet end den Ere og den indre Tilfredsstillelse at have udrettet noget Godt, at de døde Bæfener i Rængden vilde befatte sig med den Slags Gjerning, som Lovforslaget her anviser dem? Troer man ikke, at de, dersom de

første Gang af Forsængelighed ønske et saadant Valg, og Mebborgerne vælge dem, lidt efter lidt ville trække sig tilbage og overlade Pladsen til Andre, som ere besjælede af en anden Aand? Hvad i al Verden kunde bevæge dem til at udføre dette besværlige Arbejde, naar de aldeles intet Kald føle dertil; det Eneste, der kunde bevæge dem dertil, skulde da være Indflydelsen paa Præstepalget, men dette er jo saa sjældent, at det er overmaade tvivlsomt, om et Medlem af Menighedsraadet, der var valgt for en begrænset Tid, kunde vente at blive deelagtig i den Indflydelse, der i den Henseende er tillagt Menighedsraadet. Naar der er en Bevægelse i Kirken i Danmark, saa troer jeg, at der netop er en stærk Opfordring til ligesom at gribe den, til at søge at samle Kræfterne, søge at ordne det, som er tilstede for at virke i kirkelig Henseende, og jeg troer, at man ved, som man siger, at lade Tilstanden frit udvikle sig og ved at faae Fred og Ro slipper den Beilighed, der er tilstede til at virke noget Godt og Gavnligt ved at give Former, hvorunder Kirkens Medlemmer kunne arbejde. Jeg skal ikke gaae ind paa Forslagets Enkeltheder; kun er der en Bestemmelse, som jeg rigtig nok, som den nu foreligger, finder i høieste Grad uheldig, det er den Lethed, hvormed et oprykket Menighedsraad atter kan opløses. Hvad er dog Meningen dermed? Man faaer dannet et Menighedsraad, Præsten og Menigheden begynde at samarbejde, og det gjør maaskee stor Gavn, men nu kommer der et Tilfælde, hvori Præsten og Menighedsraadet ere uenige, skal saa Præsten i en Sag, hvori Menighedsraadet maaskee har fuldkommen Ret, men hvorover $\frac{2}{3}$ af Menighedens Medlemmer staae paa Præstens Side, strax kunne kaste Menighedsraadet overende? Er det dog ikke det Unaturligste, der kan tænkes, at det for Frihedens Skyld skulde være nødvendingt, at man, naar man først har begyndt at arbejde med saadanne Organer, skal slippe dem ud af sin Haand, fordi maaskee en enkelt Beslutning har været utilfredsstillende for Menigheden. Man siger: det er bedre at opløse Menighedsraadet end at lade det bestaae, naar der intet Liv er i det, men er der intet Liv i det, gjør det heller